

Horváth Sándor.

Horváth Sándor helyettes államtitkár, az Országos Erdészeti Egyesület alelnöke f. é. márczius havában a magyar erdészet élén betöltött állásáról nyugalomba vonult. Amidőn lapunk legutolsó, márcziusi számát lezártuk, erről az eseményről értesítést még nem kaptunk volt s így róla csak most, nagy késsedelemmel adhatunk hirt. A magyar erdészet s annak művelői őszinte sajnálattal látják Horváth Sándort az állami erdőfelügyelet vezető állásából visszalépni, amellyel járó sulyos feladatoknak ő nehéz viszonyok között fáradhatlan munkabírással, puritán lelkének teljes odaadásával és nagy tudásának a haza és közjó érdekében való latbavetésével felelt meg. Határozott egyéniségében tiszteljük a nyílt, egyeneslelkű embert, szeretjük a szakmájának és szaktársainak igaz jóakaróját és becsüljük a tiszta jellemű, önzetlen hazafit. Működése a magyar erdészet feléledésének és fejlődésének klasszikus korszakára esik s ebben ő majdnem minden téren igen korán irányító befolyást gyakorolt már addig is, amig 1904-ben, Soltz Gyula távozásával a vezérletet is átvette. Működésének, életeredményeinek kellő méltatására nem a mai nyugtalan idők valók, de sokkal közvetlenebb szemlélői is voltunk azoknak, semhogy reájuk most részletesebben ki kellene térnünk; az 1905-ig terjedő időre méltatta Horváth Sándor érdemeit az Erdészet Lapok 1905. évi I. füzeté; az azóta eltelt években különösen az állami kezelés alatt álló birtokok fatermésének jó értékesítése körül szerzett — sokszor a birtokosok akarata ellenére is — eléggé meg nem becsülhető érdemeket, szolgálatának utolsó éveit pedig majdnem teljesen egy új egyseges erdőtörvény előkészítésére fordította, melyben gazdag tudásának, egy emberöltő alatt az erdészeti közigazgatás

körül szerzett bőséges tapasztalatainak egész tárházát igyekezett érvényesíteni. Sajnos, hogy ez a törvénytervezet nyilvánosságra nem került és a világháború és fájdalmas következményei miatt Horváth Sándornak nem adatott meg, hogy hivatalos működését ennek a törvénytervezetnek tető alá való juttatásával fejezze be.

A magyar erdészet fájdalommal látja őt megválni hivatalos működési teréről, de reméli, hogy a Gondviselés fenntartotta még Horváth Sándornak, kit mindnyájunk becsülése és szeretete kísér a nyugalomba, hogy a ma önhibáján kívül megcsonkított hazai erdőgazdaság újra-éledését lássa!

Visszapillantás.

A közelmúlt, melylyel egykoron a magyar történet legszomorubb fejezete foglalkozik, a magyar erdőgazdaságban és annak intézményeiben is mély nyomokat hagyott. Ma ugyan már felfelcsillan ismét a jobb jövő reménysugara, de még nem tekinthetünk távolról sem oly megállapodott viszonyokra, s még sokkal sajnóbbak a vesztett háború s annak szörnyű kísérő jelenségei által ütött sebek, semhogy már eljött volna az időpontja annak, hogy a történetíró nyugodt tárgyilagosságával foglalhatnók össze az elmúlt év eseményeit, gazdasági hatásukat és következményeiket.

Ez a jövő feladata, amelyet az Országos Erdészeti Egyesület választmánya külön bizottságra bízott. Most arra kell szoritkozunk, hogy rövidesen ismertessük az eseményeket attól az időponttól, amikor, f. évi márczius hó végével, a proletárdiktatura kicsavarta a tollat kezünkől.

Márczius hó 31-én az Országos Erdészeti Egyesülethez érkezett a földmivelésügyi „népbiztosság“ negyedivnyi néhány sorból álló rendelete, amely az egyesületet felosztatja s egyben utasítja, hogy helyiségeit a „közalkalmazottak“ erdészeti szak-